

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1490 FT) ÁRA: 1995 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLIII. ÉVF., 2023. JANUÁR

ÉLŐ SZERVEZET AZ OKOSÓRÁBAN
HA NEM PUSZTULNAK KI A DINÓK
KÉTMILLIÓ ÉVES DNS

394

+

SCHOEN
KOŁODZIEJCZAK
KISPÁL
AMBRUS

LIVIU
Surugiu
Benyák
ZOLTÁN

Előfizetőknek
CSAK
1490 Ft!

50 éve

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

**VAJON MI OKOZTA 20 ÉVVEL EZELŐTT AZ AURORA
LUXUSŰRHAJÓ UTASAINAK SZÖRNYŰ HALÁLÁT?**

**IGAZI HORROR SCI-FI
CSAK KEMÉNY IDEGZETŰEKNEK!**

RENDELD MEG ITT: WWW.GALAKTIKABOLT.HU

Köszöntő

Akárcsak a telefon vagy az izzólámpa, a tudományos-fantasztikus magazin is amerikai találmány. Hugo Gernsback (aki Luxemburgban született) adta ki az elsőt, az Amazing Storiest, még 1926-ban. De a találmányoknak nem szabnak gátat az országhatárok. Manapság a világon mindenkinek van telefonja, és többé már senkinek sem kell sötétségben élnie. Hasonlóképpen, sok országban jelennek meg SF-magazinok – Angliában, Franciaországban, Japánban, Mexikóban, Kínában, Svédországban, Lengyelországban, a Cseh Köztársaságban, Olaszországban, Spanyolországban, Brazíliában, Argentínában, Horvátországban, Németországban, Kanadában, Paraguayban, Indiában, és a listát szinte vég nélkül folytathatnám, összeállítva az ENSZ tudományos-fantasztikus megfelelőjét. A science fiction igazán nemzetközi zsánerré vált.

És 1972 óta Magyarországnak is megvan a saját SF-magazinja: a Galaktika, mely immár 50 éves lett (ha nem számítjuk azt az 1995 és 2004 közötti kis szünetet, ami után jelen színes formájában született újjá). Az ország számos változáson ment át ez alatt az ötven év alatt, csakúgy, mint a Galaktika. De a magazin mindezen évtizedek alatt hűségesen szállította olvasóinak a külföldi (és hazai) tudományos fantasztikum legjavát, köztük, örömmel jelenthetem, az én szerény hozzájárulásaimat is. Most köszöntöm a lapot abból az alkalomból, hogy megkezdte második fél évszázadát, és egyúttal üdvözetem küldöm valamennyi magyar barátomnak. Tovább, előre a jövő felé!

Robert Silverberg
Hugo-díjas író,
SFWA Nagymester

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**

tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A borító **Thu Berchs (Egyesült Királyság)** munkája:

thuberchs.artstation.com

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetnek tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft., 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni

a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető

a **Pannonia Könyvesboltban.**

www.pannonia.ca • e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

NOVELLÁK

- 6** Lawrence M. Schoen: A Hármás Szabály (befejező rész)
- 26** Benyák Zoltán: e
- 44** Tomasz Kołodziejczak: Visszatérek hozzád, hóhérom
- 71** Kispál Márton: Nukleáris Egyház
- 88** Liviu Surugiu: Levél apámnak
- 106** Ambrus Zoltán: A bűvös ékszerek

CIKKEK

- 22** Ha nem pusztulnak ki a dinók
- 40** Obszervatórium
- 42** Videodrón
- 63** Zöld jövő
- 64** Intelligens dizájn
- 66** A szférák zenéje
- 68** Világűrt jelentő deszkák
- 70** Kapcsolatfelvétel
- 82** Interjú Varga Csaba Bélával
- 87** Zöld jövő
- 92** Képregény a Galaktikában

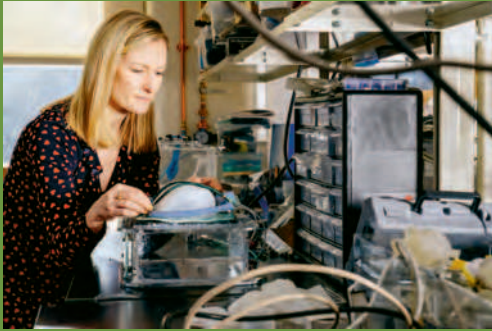
GALAKTIKA XL

- 115** Varga Csaba Béla: A Mars titánjai
- 201** Marsra, magyar!

Beültethető lélegeztetőgép

Ellen Roche orvosbiológiai mérnök és munkatársai olyan puha, robotizált és beültethető lélegeztetőgépet fejlesztettek ki, amely a rekeszizom természetes összehúzódásait hivatott fokozni.

Sokunk számára a légzés természetes módon történik. A rekeszizmunk – a közvetlenül a bordakosár alatt elhelyezkedő, kupola alakú izom – úgy működik, mint egy lassú és egyenletes trambulín, amely lefelé nyomódik, vákuumot hozva létre a tüdő számára, hogy az kitáguljon és levegőt szívjon be, majd ellazul, amikor a levegő kiszorul. Ha azonban működése károsodik, a légzési ösztön fáradságos feladattá válik.

A rendszer középpontjában két lágy, balonszerű cső áll, amelyek beültethetők a rekeszizom fölé. Amikor egy külső pumpával felfújják, a csövek mesterséges izmokként működnek, és nyomják lefelé a rekeszizmot, segítve a tüdő tágulását. A csöveket olyan frekvenciával lehet felfújni, amely megfelel a rekeszizom természetes ritmusának.

A kutatók állatmodelleken mutatták be a beültethető lélegeztetőgépet, és kimutatták, hogy a rekeszizom károsodott működése esetén a rendszer képes volt jelentősen növelni a tüdő által beszívott levegő mennyiségét.

NAGYANYÁM beleegyezett Foom tanításába, de azt megtiltotta, hogy az idegen az ujjaival olvassa el a viaszt.

Ugyanúgy tanította, ahogy őt is annak idején, és ahogyan az anyámat meg engem is tanítani próbált: a munkaasztalhoz ültette, kést nyomott az egyik kezébe, folyékony viasszal teli edényt a másikba, és letett elé egy üres szövetet, hogy gyakorolhassa a legegyszerűbb mintákat. Mivel Foom jó tanulóknak bizonyult, nem is tudom, melyikük örült jobban.

Másnap az idegen már korán reggel megérkezett a házhoz, csatlakozott hozzánk egy egyszerű reggelire, aztán munkához láttak. Ez egy rövid oktatást és a frissen tanultak több órányi gyakorlását jelentette. Talán az extra hüvelykujj segítette, talán az évszázadok alatt felhalmozott tapasztalatanyaga, de az is lehet, az idegen született batikzseni volt, és csak arra várt, hogy megcsillanthassa végre a tehetségét. Akármilyen is legyen az ok, öt nap alatt elsajátította az alaptechnikákat, tökéletesen kielemezte nagyanyám munkamódszereit, és már tanítója magabiztosságával és gyorsaságával rajzolta a mintákat. Az ötödik nap végén befestették a szövetét. A viasz minta lassan elforrt a szövetről, fehérén hagyva a finom szöttest.

Az eredmény lélegzetelállító volt. Vakító fehérség és szikrázó kékség váltakozott a miniatűr festményen, élénk tárva a Naprendszert és a Föld felé közeledő gyöngyhajót.

– Jó lett – mondta a nagyanyám. – Csak az álmaid szabhatnak határt a tehetségednek.

– Mi nem álmodunk – felelte Foom.

– Talán csak nem emlékszel rájuk, amikor felébredsz, Vicces Ember.

NEBULA
díjra jelölt
kisregény

NEBULA
díjas szerző

*Hogy esélyünk
legyen egy sikeres
kapcsolatfelvételle,
először saját
környezetünkkel kéne
megvalósítanunk a
kommunikációt.*

Lawrence M. Schoen (befejező rész)

A HÁRMAS SZABÁLY

Az idegen elmosolyodott.

– Lehet. Természetesen elgondolkozom majd azon, hogy milyen lehet álmodni.

– Kezdetnek jó lesz. És legközelebb már a szövetre is festheted a gondolataidat.

– A szövetre? – kérdeztem. Egy asztalnál ültem velük és jegyzeteket írtam egy kézzel készített noteszbe. Az egyik szomszédal cseréltem.

– A minták minden szónál ékeesebben beszélnek – felelte. – Ha jobb tanuló lettél volna, értenéd. A Vicces Ember érti.

Foom lehajtotta a fejét. Felálltam az asztaltól, hogy teát főzzek – az elmúlt napokban mindössze ennyi volt a feladatomban. Megtöltöttem a csészéket, és éppen hátradőltem a sajátommal, amikor az idegen felnézett, és a nagyanyám kezére tette a sajátját. Nem úgy, mint velem és a gyerekekkel csinálta, összefűzve az ujjakat, hanem egy egyszerű és közvetlen érintéssel. Mintha a következő szavak jelentőségét akarta volna jelezni.

– Nagyanya, milyen tudást adhatok neked cserébe?

– Tudást? Ugyan! Én csak egy vénasszony vagyok. Úgy élek, ahogy az anyám és az ő anyja élt. A világ viszont megváltozott. A lányom és az unokám még ideig-óráig kitartanak, de már ők sem itt élnek. Nincs olyan tudás, amire szükségem lenne. Minden tudást megszereztem, amíg a lányomat felneveltem.

– De egy csodálatos ajándékot kaptam tőled. Sokakkal meg fogom osztani, amikor hazatérek. Biztosan van valami, amire nagyon vágysz. Én meg tudom adni.

– Elégedett vagyok azzal, hogy gyorsan és szorgalmasan tanultál. Az unokám éhez az új dolgokra, nem én, ha mindenáron adni akarsz valamit, tanítsd őt!

Az idegen felém fordult. Még mindig nem kóstolta meg a teáját, de a tekintete súlya alatt én is letettem a csészémet.

– Megtanultam az általad ajánlott baticskolást. Cserébe én is megosztok veled egy ➔

tudást. Amikor meglátogattad az otthonomat, érdekelt, hogyan készítettem el. Megtanítsam neked?

– Túl sok a beszéd! – mondta a nagyanyám. – Ha ragaszkodtok a további lo-csogáshoz, máshol tegyétek! Gyerünk! Menjetek!

Otthagytuk a teánkat, kisurrantunk a házból, és elindultunk a folyóhoz vezető ösvényen.

– Minden létrehozatal egyetlen törvényen alapszik – mondta Foom. – Az elme hozza létre a testet.

– Nem vagyok biztos benne, hogy értem. Ez túl tág.

– Megvan a gyöngy, amit adtam? Láttad, ahogy létrehoztam. Nem mindig voltam képes erre.

– Várj! Én azt hittem, hogy ez a fajod egyfajta biológiai képessége.

– Az, de nem velünk született. Az elme hozza létre a testet. Nekünk is új folyamatokat kell megtanulnunk. Mi megtanítjuk magunkat arra, hogy létrehozzuk azt, amire szükségünk van, ahelyett, hogy megparancsolnánk a környezetünknek a szükségleteink előteremtését. Így megfelelünk a Hármas Szabálynak

– Ti hoztok létre mindent? De hogyan?

– Gondolj csak a sörre, azokra a csodálatos kémiai folyamatokra, amelyek átalakítják a vizet, a gabonát és a komlót! És vedd figyelembe, hogy a tested sok hasonló csodálatos folyamatot hajt végre: a bevitt tápanyagokat a mozgáshoz szükséges energiává alakítja, az érzéseidet emlékekké kódolja, amelyek bonyolult hálózatokban tárolhatóak és számtalan változatban hozzáférhetőek.

– Igen... De ezek mind biológiai folyamatok. És mind belső.

– Nem mindig. A nőstényeitek tejet termelnek az utódaitok táplálására. Belső folyamatként kezdődik, de az eredmény már testen kívüli.

Úgy éreztem, szétrobban a fejem. Foom azt sugallta, hogy egy szoptató anya teje egyenrangú egy úrhajóval? Újra a mézet és viaszt készítő méhekre gondoltam. És a sörre, ahogy az élesztő átalakítja a cukrot.

– Gondolom, így van értelme.

– Így. És mi lenne, ha meg tudnád tanítani a testedet egy új folyamatra? Hogy olyasmit hozzon létre, amire vágysz? Benned, nem pedig a környezetedre hagyatkozva?

Felnevettem.

– Mit akarsz mondani? Hogy meg tudnám tanítani a testemet a sörfőzésre?

– Miért ne? Hiszen a gabonánál összetettebb anyagokat már most is le tudja bontani. De nem erre vágysz igazán. Azt szeretnéd, ha képessé válnál egy olyan otthon létrehozására, mint az enyém. És hogy egy napon talán a világotokon túlra utazhass. Ahogy én.

– És ez lehetséges?

Foom összefűzte az ujjait az enyéimmel.

– Az univerzum nem más, mint lehetőségek tárháza. De a célod eléréséhez nagyon sokat kell gyakorolnod. Bízunk benne, hogy ezúttal jobb tanuló leszel, mint amikor a nagyanyád batikolni tanított.

A következő néhány nap összerosódott. Ez nagyon nem olyan volt, mint amikor Foom megtanította a gyerekeknek, hogyan kell megváltoztatni a fűszálak természetét. Az memorizálás volt, amely egy egyszerű igazságot, egy egyszerű ténytet tárt fel. Engem viszont olyan háttérstruktúrákra tanított, amelyek lehetővé tették, hogy a saját biológiai működésemet változtassam meg. Hogy tudatos gondolkodás nélkül érjem el

a vágyaimat. A cél az volt, hogy a folyamat olyan könnyedén menjen, mint egy esti séta – ami persze könnyű egy felnőttnek, aki egész életében sétál, de nehéz egy csecsemőnek, akinek a mászás jelenti a világot. És mégis: idővel mindannyian megtanulunk járni, és életünk hátralévő részében már eszünkbe sem jut a mászás. Az első napokban úgy éreztem magamat, mint egy botladozó kisgyermek, aki bármelyik pillanatban hasra eshet. Csak most nem a járással szenvedtem, hanem a saját biokémiámmal.

A harmadik napra megtanultam izzadni. A negyedikre már úgy tudtam irányítani a folyamatot, hogy csak a tenyerem izzadt. Az ötödik napon meg tudtam változtatni a verejtékmirigyjeimet, hogy később majd más anyagokat is termelhessenek. Ez már igazi változás volt. Ez már nem csak arról szólt, mit csinálok, hanem arról, hogy milyen érzéseket kelt bennem. Boldogságot. Ez az egyetlen szó, ami leírhatja. A Hármas Szabálynak megfelelően létrehoztam a testemben azt a folyamatot, amire vágytam... Elképesztő érzés volt. Az univerzumban minden ott volt, ahol lennie kellett – és az én aprócska változtatásaim is az univerzum részeivé váltak. A boldogságérzés elhatalmasodott rajtam, de igyekeztem háttérbe szorítani, hogy folytathassam a tanulást.

Az idegentől kapott gyöngyre összpontosítottam. Alaposan megvizsgáltam, de úgy – nem tudom jobban leírni –, mintha azt próbálnám megérteni, hogyan kell zongorázni vagy biciklizni. És sikerült. A hatodik napon egyórás erőfeszítés után összeérintettem az ujjaimat, és egy üreges, fényes gyöngyöt hoztam létre, amely dacolt a gravitációval, és reagált az akaratomra. A hetedik napon pihentem, de ez inkább kómához hasonlított. Elájultam a folyóparti fűben, és Foom vitt vissza a házba. Amikor

a nyolcadik nap reggelén felébredtem, arcáról eltűnt az aggodalom, és elmosolyodott. Én is örültem.

– Nem könnyű ez most neked – mondta Foom aznap délután, amikor újra a folyó melletti réten üldögéltünk. – Az általam létrehozott gyöngy anyagánál nincs bonyolultabb a világokban. De egy évig kell gyakorolnod ahhoz, hogy egy akkorát készíthess, mint az enyém. És ugyanez vonatkozik arra is, ha a testedben szeretnél előállítani valamit.

– Azt akarod mondani, hogy tudnék sört izzadni?

Foom arcán újra feltűnt a fogatlan mosoly.

– Könnyedén. És ellentétben azzal a sörrel, amit gyárakban főznek, nagy távolságokra szállítanak, raktárban tárolnak, majd a boltokba visznek, és csak ezután kerülnek az asztalokra, nos, a te söröd megfelelne a Hármas Szabálynak. Nem lenne sötét, és a fogyasztása sem okozná mások elsötétülését.

– De csak akkor tudom megtanítani a testemnek az elkészítését, ha van igazi söröm, amit mintaként használhatok.

– Ez mindenre igaz, amit létre akarsz hozni. És meg kell felelnie a Hármas Szabálynak, különben nem tudod irányítani a létrehozását.

– És ezzel te is ugyanígy vagy? Azokkal a dolgokkal, amiket létrehozol?

– Igen. – Összeérintette bal kezének hüvelykujjait, és amikor széthúzta őket, indigócseppek csordogáltak a tenyerére. – Megtanultam a nagyanyád festékének elkészítését. Mielőtt találkoztam veled, mielőtt megismertem az indigót, nem tudtam ezt megtenni. De most akár másoknak is megtaníthatom a létrehozását. Ezt teszi az én fajom. Ezért utazunk a galaxisban.

Ez volt a lényeg. A képesség, amit megszereztem, nem csak rám korlátozódott. Minden tudást, amit az idegentől kaptam, és mindent, amit létrehoztam, megoszthatam másokkal.

– Tehát lehet, hogy egy évbe telik egy olyan hajó létrehozása, mint a tiéd, de másokkal is megoszthatom a tudást. Ha többen dolgozunk, hajóflottát is készíthetünk, és az emberiség csatlakozhat a fajodhoz a csillagok között!

– Hm... Nem, ez soha nem fog megtörténni.

– Miért nem? Azt mondtad, képes vagyok létrehozni, csak eltart majd egy darabig.

– És ez igaz is, de meg kell értenetek, hogy a bolygó nagy része, a lakosság nagy része sötét. A legfejlettebb emberi lények vannak a legtávolabb a Hármas Szabálytól. Ti vagytok a mótely – és elpusztítjátok a saját világotokat. Éppen ez hozott ide – a veszélyes erőfeszítéseitek, hogy elhagyjátok a bolygókat, hogy a Holdra utazzatok, és egy nap majd a naprendszeretek többi világába is. Ha megelégedtetek volna azzal, hogy itt maradtok, sosem jöttem volna ilyen sötét helyre. Még azért sem, hogy befejezzem a rendszer katalógizálását. De telhetetlenek vagytok, ezért túl nagy a kockázata annak, hogy a sötét és élettelen technológiáitokat szétterjesztitek az űrben.

– Nem igazán tudom, hogy mit tehetnél ez ellen...

– Amit kell. Talán még az is jobb lenne, ha kihalna a fajod. Még akkor is, ha azok az emberek is eltűnnek, akik a Hármas Szabályt követve élnek. Amikor mindannyian eltűntök és az utolsó ember a Hármas Szabály szerint él majd, a világotok kigyógyulhat a sötétségből, és újra édenkertté válhat.

Idővel egy új értelmes faj is megjelenhet, és a Föld új esélyt kap majd.

– De... de az ember... végleg eltűnik?

– Tökéletesen megértetted. Ez az én feladatam, ezért vagyok itt.

– Nem hagyhatom, hogy ezt megtegyed!

Foom félrehajtotta a fejét, először jobbra, aztán balra.

– Máris nagy segítségemre voltál. Sokat tanultál tőlem, és én is sokat megtudtam tőled az emberi testről.

Az idegen hirtelen felpattant, és a folyóba gázolt. Intett, hogy kövessem. Már csak a feje látszott ki a vízből, amikor visszakiáltott:

– Gyere velem! Szeretnék mutatni valamit. És amíg nem láttad, nem tudok haladni a munkámmal. – Meg sem várta, míg elindulok. Lebukott a víz alá, és néhány méterrel arrébb bukkant fel, a gyöngy közelében.

Ez egyszerűen nem lehet igaz – mondtam magamnak. Vagy a folyónak. Biztosan félrehallottam vagy nem jól értettem. Nem tudom elhinni, hogy az emberi faj kiirtását tervezi.

Beugrottam a vízbe, és Foom után úsztam. Ugyanúgy, mint korábban, az óriásgyöngy aljában bukkantam a felszínre, és lassan felmentem a csigavonalban kanyargó rámpán. Foom egy padon várt rám a feljáróról nyíló egyik fülkében. Egy meztelen férfi ült mellette. Teljesen élettelennek tűnt. Döbbsen bámultam mindkettőjükre. Foom elmosolyodott. Pillanatok teltek el, mire megtaláltam a hangomat.

– Ez... ez én vagyok!

– Igen – mondta Foom. – Készítettem egy klónt. Egyszerű volt. Tényleg. A sejtjeid tartalmazták a tervrajzát. Csak egy kis biztatás kellett nekik, hogy segítsenek a munkám következő szakaszában. De először is a

segítségemet kérem, hogy felgyorsítsam ezt a testet.

– Felgyorsítani? – Elfordítottam a tekintetemet a klónról. Mintha a saját holttestemet láttam volna.

– A test életben van, de nem él. Sajnálom, de a nyelvetekből hiányzik ez az árnyalt különbség, ezért el kell magyaráznom.

– Próbáld meg! – mondtam. Nem tudtam, hova nézzek. – De igyekezz!

– Felgyorsítottam a növekedését, hogy nagyjából veled egyidős legyen, de még így sem a hasonmásod. A munkám folytatásához kapcsolatba kell lépned vele, összhangba kell hoznod önmagaddal.

– És hogyan?

– Minden benne van ahhoz, hogy felismerjen téged. Csak egy lökést kell adnunk a csatlakozáshoz. Add a kezed!

Szétnyitott ujjakkal felém nyúlt, mint korábban, de ezúttal a másik kezének ujjait a klón ujjával fűzte össze. Most nem zsibbadást, hanem esést éreztem. Nem csapkodó, bukdácsoló esést, inkább zuhanást, a gravitáció nyers megtapasztalását. Önmagamba zuhantam – bármennyire is értelmetlenül hangzik. Mintha egy medencébe ugrottam volna. Egy tóba. Egy óceánba. Nem láttam a felszínt. Egyre csak zuhantam.

Amikor magamhoz tértem, észrevettem, hogy a szabad kezem ujjait én is összefűztem a klón ujjával, Foom viszont mindkettőnkét elengedte. A klónt bámultam – és saját magamat a szememben. Olyan volt, mintha a teremtesemet látnám. Mintha a saját születésem pillanatában lennék. A Hármasszabály során megtapasztalt boldogságérzet elhalványult ehhez képest. Ez az eufória meghaladta a felfogásomat.

Elengedtem a hasonmásom kezét.

– Ez lehetetlen! – suttogtam. Két hangot hallottam. A klón kissé megrándult, ahogy

kimondta az első szavait. A saját szavaimat. A klónom.

Az idegen újra rám villantotta fogatlan mosolyát.

– Azt javaslom, felejtsd el ezt a szót. Csak hátráldat.

Más körülmények között ez biztatóan hangzott volna. Noha túláradt bennem a boldogság, nem akartam elfogadni a klónozásom tényét, mert minden erőmmel hinni akartam, hogy az emberiség kiirtása lehetetlen. Ha elismertem volna a klónozás valóságát, el kellett volna fogadnom a kiirtását is.

– Szóval azt mondd, minden lehetséges a Hármasszabállyal?

– Inkább így tedd fel a kérdést: létezik-e a szabad akarat, ha elfogadom a saját határait?

Én határokat akartam. Korlátokat. Hogy Foom ne tudja kiirtani az emberiséget.

– És megtanítasz erre? Minden határt túllépni?

– Semminek sem örülnék jobban. Úgy gondolom, megvan benned a lehetőség, de sokat kell még gyakorolnod. És a klón a segítségre lesz ebben. Én pedig folytathatom a saját kutatásomat a kettőtök segítségével.

Megráztam a fejem.

– Milyen kutatásodat? Ezért készítetted el a klónomat?

– Ő lesz a tesztalany, de még mielőtt elkezdeném a munkát, részletesen meg kell ismernem az emberi hímek reproduktív rendszerének működését. És ehhez szükségem van a segítségre.

Sűrű napom volt: a kiirtás veszélye fenyegetett, a tudatom két külön testet irányított, az eufória letaglózott, de Foom könnyörtelensége most megrettentett. Egy földönkívüli tesztalanya leszek? ➔

– Nem tudom, mit mondjak...

Foom egy tenyérnyi gyöngypoharat hozott létre az ujjai között.

– Amint megadod a mintát, visszatérhetünk a folyópartra. Folytathatod a gyakorlást, és hamarosan rájössz majd, hogy nincs lehetetlen.

– Mintát adni?

– Igen. Kérlek. Egy mintát az ejakulátumodból. Elemezni fogom, és tökéletesítem az ismereteimet. A klónt nem tudom használni, a felgyorsított növekedés miatt megbízhatatlan lenne.

Átnyújtotta a poharat.

Minél kevesebb szó esik az idegen számára adott spermamintáról, annál jobb. Elég annyi, hogy megettem, amit kellett, a klónom utánozta minden mozdulatomat, aztán mindhárman lekanyarogtunk a rámpán, és kiúsztunk a gyöngyből a folyópartra.

Két test egyidejű mozgatása örüldenéhez feladat volt. Elkezdtem úszni, majd átkapcsoltam a figyelmemet, és amikor a klónom szemével láttam a világot, újra elkezdtem úszni. Furcsa volt ez az oda-vissza kapcsolgatás, de egyre könnyebben ment. Baj nélkül partot értünk.

Foom a nap hátralévő részében az elemzéssel volt elfoglalva, de előbb azt mondta, hogy a lebegő gyöngyök létrehozásának képességét tekintsem úgy, mint a lehetetlen-

ségről alkotott téves elképzeléseim cáfolhatatlan bizonyítékát. A két test egyidejű birtoklása furcsán szinergikus volt: egy másik, cselekvő embert láttam, ugyanakkor a klónom minden erőfeszítése hozzáadódott a sajátomhoz. A gyakorlás közben továbbra is boldogság töltött el, ez segített elterelni a figyelmemet Foom végső céljáról. Az eredmény az lett, hogy mindketten kétszer akkora gyöngyöket tudtunk létrehozni, mint egy órával korábban. Hatalmam is egyre erősebb lett felettük. Megparancsoltam a legutóbb létrehozott gyöngyöknek – az enyémmek és a klónoménak is –, hogy szálljanak magasan az égbe. Amikor eltűntek a szemem elől, még mindig éreztem a kapcsolatot velük. Hangosan örülhettem, mert Foom sokatmondóan rám nézett.

– Automatizmus – mondta, és folytatta a munkáját.

Az első nagyobb gyöngyök létrehozása több mint egy órát vehetett igénybe. Pontosán nem tudtam, mert az órát a sötét holmijaimmal együtt a házban hagytam. A következő gyöngyök megalkotásához már csak fél óra kellett – és harmadával nagyobbak lettek. Aztán a következők már négyszer akkorák lettek, mint az első, és kevesebb, mint tíz perc alatt elkészültek. Automatizmus, igen.

Kezdttem... Nem *elfáradni*, de nagyon vágytam már egy kis szünetre a repkedő, idegen gyöngyök elkészítése után. Most,

hogy létrehoztam őket, Foom azt mondta, bármit el tudok készíteni, amit ismerek. Elvettem a sörgyártást, és a nagyanyám levesét választottam. Lehunytam a szememet. Még mindig élénken élt bennem a csilis savanyúság és a közeli folyóból kifogott zamatos halak íze. Esküszöm, éreztem az illatát. A klónom szájában összefutott a nyál. Ránéztem. Tányért formáló két tenyereben levest tartott. Megráztam a fejemet, és tovább koncentráltunk. A klón kezében most gyöngy formálódott, és kapszulaként magába zárta a levest. Az én kezemben is megjelent egy golyó, és amikor elkészült, megtöltöttem levestel, aztán mindkettőt a fejünk felett lebegtettük. Mindkét testem mosolygott, az az abszurd ötlet jutott az eszembe, hogy ha valaha visszatérek az Egyesült Államokba, az új tudásommal végzetes csapást mérhetek majd az ételfutár szolgáltatásokra. Próbáltam más fogásokat is előállítani, de nem sikerült. Élénkek voltak ugyan az emlékeim, telve ízekkel és friss forrósággal, de amikor megpróbáltam létrehozni őket, kudarcot vallottam. Ezek a nyugati világ termékei voltak, túl sok kéz, idő és távolság szennyezte őket, így távol álltak Foom Hármasszabályától. Nem értettem, miért működik ez ilyen erősen, de így volt. A gyöngyök létrehozása egyre könnyebb lett, kezdtem hozzászokni ahhoz az eufóriához, amit a megalkotásuk okozott. Biztos voltam benne, hogy most már bármit meg tudok csinálni, feltéve, hogy személyesen megtapasztaltam, és megfelel a Hármasszabálynak. Már láttam magam előtt a helyi alapanyagokat felhasználó éttermemet Washingtonban.

Ostoba és elbűvölő gondolat volt. Majdnem elterelte a figyelmemet a velem szemben ülő Foomról, aki egy olyan módszert próbált kidolgozni, amellyel véget vethet az

emberi fajnak, mert meg akarta akadályozni, hogy életteleniséget terjesszünk a galaxisban. De csak majdnem.

Nem sokkal később Foom a klónomhoz lépett. Újra összefonódtak az ujjai. Éreztem, hogy a testtudatom durván félrelökődik. Már nem én irányítottam a másolatomat. A korábbi érintkezéseknél nem érzékeltem ilyesmit. Az elmúlt napokban tanultak segítségével figyeltem az élmélyülten dolgozó idegent. Láttam, mit csinál, de nem értettem.

– Meg tudnád magyarázni, mit készítesz? – tettem fel a kérdést.

– Olyasmit, amit ti retrovírusnak neveztek, mégpedig a klónod sejtjeiből. Egészen pontosan ennek a retrovírusnak több változatát. Ha sikerrel járok, az egyikük átírja majd az ivarmirigyeket, és megváltoztatja az általuk termelt spermiumok életképességét. Továbbra is normális módon termelődik majd az örökítőanyag, de reprodukív célokra alkalmatlan lesz. Elvész belőle a „jing”.

Foom vigyorogva ejtette ki az utolsó szót. Nem is tudta, hogy önkéntelenül kínai nyelvre váltott, hiszen a szexuális energiát jelentő *jing* a tradicionális kínai orvosi nyelvből érkezett. Sok-sok évvel ezelőtt ismertem meg ezt a szót, de már réges-régen elfelejtettem. Úgy tűnt, hogy Foom nem csak egy nyelvet tanult meg tőlem.

– Vaktölténnyel lőni, ahogy az amerikaiak mondják – tettem hozzá.

– És a fajod úgy hal ki, hogy nem okozok fizikai kárt az élővilágban.

– Talán fizikait nem, de mi a helyzet az érzelmivel? A legtöbb ember gyereket akar, utódokra vágyik. És milliók, talán milliárdok fognak elpusztulni, mire a világ megéri, hogy mit tettél.